

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobce: G.O.**, nar. ..., st. přísl. Nigérie, t. č. v X, *zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9*, proti **žalované: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Nádražní 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 1. 2018, č. j. KRPP-185498-15/ČJ-2017-030022,**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce podal žalobu proti shora uvedenému rozhodnutí žalované, kterým bylo rozhodnuto tak, že se podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o pobytu cizinců“*) doba zajištění žalobce za účelem předání do Italské republiky (*dále jen „Itálie“*) podle právního předpisu Evropské unie [nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (*dále jen „nařízení Dublin III“*)], stanovená na 45 dní od okamžiku omezení osobní svobody, prodlužuje o 27 dní, tj. celkem na 72 dní od okamžiku omezení osobní svobody.

Dle podané **žaloby** byl žalobce toho názoru, že v napadeném rozhodnutí scházelo zdůvodnění základní podmínky pro zajištění v souladu s § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a tou byl fakt, že se na žalobce vztahuje nařízení Dublin III.

Byť žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla, že žalobce v minulosti požádal o mezinárodní ochranu v Itálii a Rakousku, v řízení vyšla najevo podstatná skutečnost, která fakt, že je žalobce i nadále v postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a že se na něj tedy vztahuje nařízení Dublin III, zpochybňovala. Žalobce totiž žalované podle protokolu ze dne 12.12.2017 uvedl, že *„žádost o azylu mu byla udělena a byl mu v Itálii udělen azyl“*.

Pokud by v řízení vyšlo najevo, že žalobce je v jiném členském státě uznaným uprchlíkem, nařízení Dublin III se na něj vůbec nevztahuje a není možné, aby došlo k jeho zajištění za účelem předání do jiného členského státu Evropské unie (*dále jen „EU“*). Navíc platí, že pokud je žalobce uznaným uprchlíkem, má zcela zjevně na území jiného členského státu pobytové oprávnění (čl. 24 kvalifikační směrnice). Žalovaná se měla touto skutečností důsledně zabývat, protože zcela zpochybňovala účel zajištění, jak byl vymezen v napadeném rozhodnutí. Fakt, že cizinec v minulosti požádal o udělení mezinárodní ochrany, nemůže vést k důsledku, že bude bez omezení v budoucnu pozbavován na osobní svobodě jako (bývalý) žadatel o mezinárodní ochranu na území jiného členského státu EU.

Ve vztahu k pobytu žalobce na území České republiky (*dále jen „ČR“*) tedy bylo povinností žalované nejdříve ověřit, zda již skutečně byl žalobci udělen azyl v Itálii, a tuto zásadní překážku zajištění za účelem předání buď před vydáním napadeného rozhodnutí vyvrátit, nebo ji v napadeném rozhodnutí uvést a zabývat se tím, zda brání nebo nebrání realizaci předání. Místo toho žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla, že *„účastník řízení Itálii přesto opustil, ačkoliv mu tam byl udělen azyl“* a dále *„účastníku řízení už jeden azyl byl udělen“*. Pokud bylo toto konstatování žalované pravdivé, tak jím přímo vyvrátila účel zajištění, kterým mělo být předání podle nařízení Dublin III.

Žalovaná vůbec ve svém rozhodnutí nezdůvodnila, proč považovala žalobce za neoprávněně pobývajícího na území ČR, když byl zjevně i podle závěrů správního orgánu legálním rezidentem v jiném členském státě EU. Každý státní příslušník třetí země, který má pobytové oprávnění v členském státě EU, má pobytové oprávnění v omezené době 3 měsíců během šestiměsíční doby také ve všech ostatních členských státech EU a vůbec není zřejmé, proč by tomu mělo být jinak v případě žalobce. Žalobci navíc nebylo uděleno správní vyhoštění ze žádného členského státu EU.

Žalobce se taktéž domníval, že žalobou napadenému rozhodnutí scházelo posouzení reálnosti realizace předání i v případě, že by zde nebyla shora naznačená překážka (již udělená mezinárodní ochrana). Z napadeného rozhodnutí bylo patrné, že Itálie neodpověděla na žádost ČR o předání žalobce a tzv. akceptace žalobce nastala toliko ve formě fikce dle čl. 25 odst. 2 nařízení Dublin III. Samotný akt předání již ale formou fikce proběhnout nemůže a žalobce se domníval, že žalovaná měla ve svém rozhodnutí důkladně zdůvodnit, proč se domnívala, že k předání dojde, i když cílová země na dožádání nereagovala. Bez spolupráce orgánů cílové země zcela zjevně nemůže dojít k předání žalobce, protože byla touto

procesní pasivitou Itálie v dublinském řízení zásadním způsobem zpochybněna splnitelnost účelu zajištění – možnost předání žalobce.

Žalobce považoval s ohledem na tyto nedostatky rozhodnutí za nepřezkoumatelné, resp. za věcně nesprávné. Proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Ve **vyjádření k žalobě** žalovaná uvedla, že žalobce byl dne 13.12.2017 zajištěn za účelem jeho předání podle shora uvedených ustanovení zákona o pobytu cizinců. Účelem zajištění bylo předání žalobce podle nařízení Dublin III do Itálie. Žalobce v podání vysvětlení ze dne 12.12.2017 uvedl, že mu byl udělen azyl, ale zároveň nebyl tuto skutečnost schopen potvrdit. Žalovaná zjistila, že se žalobce při pobytové kontrole prokázal cestovním pasem Nigérie č. A04702419 a dále registrační kartou Itálie č. AX1616154 a č. I0482438A, které dokládají, že je žadatelem o azyl. Oba doklady byly vydány na jméno žalobce. Z těchto dokladů ovšem nevyplývalo, že žalobce má přiznán status azylanta v Itálii. Italské registrační karty jej opravňují k pobytu pouze v Itálii a neslouží jako cestovní doklad. Dále je žalobce držitelem průkazu žadatele o azyl v Rakousku č. 170882868-003.

Lustrací v systému Eurodac byl zjištěn na žalobce HIT č. IT1CT022QU, a to jako žadatel o azyl v Itálii, a HIT č. AT129087099-10904452 jako žadatel o azyl v Rakousku. Cestou tzv. dublinského střediska žalovaná zjistila, že Itálie jako dožadovaný stát podle čl. 28 nařízení Dublin III ve lhůtě dvou týdnů od předložení žádosti o převzetí neodpověděla, a má se tedy za to, že žádosti bylo vyhověno a jedná se pouze o žadatele o azyl. Tyto zjištěné skutečnosti poukazují na to, že žalobce je žadatelem o azyl a vztahuje se na něj nařízení Dublin III. Status žadatele o azyl neopravňuje žadatele vycestovat ze státu, ve kterém o azyl požádal.

Žalovaná jednala podle zákona o pobytu cizinců, jenž implementoval směrnici 2008/115/ES a nařízení Dublin III. Na základě výše uvedených skutečností navrhla, aby soud žalobu zamítl s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Z předloženého **správního spisu** soud doplňuje následující skutečnosti: Žalobce byl dne 12.12.2017 kontrolován na Centrálním autobusovém nádraží Plzeň v autobusu na lince Praha – Ženeva. Předložil svůj pas a pobytovou kartu Itálie s omezenou územní platností. Dle sdělení stevardky cestoval z Vídně s přestupem v Praze. Žalobce byl zajištěn policejní hlídkou. V systému Eurodac byly nalezeny dvě shody a ze záznamů vyplývá, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu dne 7.2.2017 v Itálii a dne 27.7.2017 v Rakousku. Do protokolu o podání vysvětlení žalobce dne 12.12.2017 žalované mj. sdělil, že poté, co se dostal na záchranářské lodi do Itálie, požádal v Itálii o azyl. Dostal plastovou kartičku, která jej opravňovala k pobytu kdekoliv, a jeho žádost o azyl byla povolena a azyl mu byl v Itálii udělen. V červenci 2017 odjel žalobce do Rakouska, protože v Itálii neměl kde spát, jedině na nádraží. V táboře ve Vídni požádal žalobce o azyl, avšak neudělili mu ho. Z Rakouska se chtěl vrátit do Itálie, aby si vyřídil dokumenty. Žalobce také závěrem uvedl, že nechce vycestovat do domovského státu, chce jet do Itálie a vyřídít si tam dokumenty. O zajištění žalobce za účelem předání do Itálie bylo poprvé rozhodnuto dne 13.12.2017 (rozhodnutí č. j. KRPP-185498-3/ČJ-2017-030022). Podle oznámení o průběhu tzv. dublinského řízení ze

dne 19.1.2018 uplynula dne 10.1.2018 marně lhůta k odpovědi Itálie, proto se má za to, že italská strana s převzetím žalobce souhlasí; ČR má v souladu s nařízením Dublin III 6 týdnů k realizaci předání žalobce do odpovědného členského státu, tj. do 21.2.2018. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 22.1.2018.

Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nenavrhł nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců).

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví: „*Nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*“

Podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců „*policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. [...]*“

Podle čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení Dublin III platí, že „*členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 žadatele, jehož žádost se posuzuje a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.*“

Čl. 25 nařízení Dublin III stanoví: „*1. Dožádaný členský stát provede nezbytné kontroly a rozhodne o žádosti o přijetí dotyčné osoby zpět co nejrychleji a v každém případě nejpozději jeden měsíc ode dne, kdy byla žádost doručena. Pokud se žádost opírá o údaje získané ze systému Eurodac, zkracuje se tato lhůta na dva týdny.*

2. Pokud není dodržena jednoměsíční lhůta nebo dvoutýdenní lhůta podle odstavce 1, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.“

Žalobní námitky vznesené v podané žalobě lze shrnout tak, že žalobce nebylo možno zajistit podle použitých ustanovení zákona o pobytu cizinců, neboť mu byl udělen azyl, žalovaná se touto skutečností dostatečně nezabývala a nadto ji sama uváděla v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nedostatečně byla posouzena i reálnost realizace předání za situace, kdy k akceptaci Itálií došlo na základě fikce.

Soud k tomu z napadeného rozhodnutí zjistil, že žalovaná v části odůvodnění označené jako „*Dosavadní průběh řízení a zjištěné skutečnosti*“ vycházela z toho, že jsou splněny podmínky zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce „*na území*

České republiky pobýval bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Dle výsledku daktyloskopování na stanici LSS-R probíhá v Italské republice a v Rakouské republice řízení o mezinárodní ochraně (shoda Eurodac), jsou tedy dány důvody pro zahájení řízení za účelem předání do jiného členského státu Evropské unie dle nařízení EU č. 604/2013, tj. předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie. Povinnost Italské republiky nebo Rakouské republiky převzít účastníka řízení vyplývá z čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení EU č. 604/2013.“ Její zjištění měla oporu ve správním spisu, ve kterém byly založeny oba pozitivní výsledky vyhledávání v systému Eurodac, z nichž vyplynula i data podání žádosti. Výsledek vztahující se k italské žádosti o mezinárodní ochranu v poli určeném pro uvedení data udělení mezinárodní ochrany neobsahoval žádný záznam. Žalobce sice tvrdil, že je poživatelem mezinárodní ochrany, avšak nebyl schopen tato svá tvrzení jakkoli prokázat a jiný závěr nelze učinit ani na základě podkladů, jež jsou součástí správního spisu.

Předmětné úvahy o azylu uděleném žalobci byly žalovanou přestřeny v rámci posuzování přiměřenosti zajištění a možnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování (str. 5 napadeného rozhodnutí). Žalovaná je učinila v kontextu hodnocení toho, že lze důvodně usuzovat na zneužívání azylové procedury (když žalobci dle jeho vlastních slov byl udělen azyl v Itálii a on přesto z Itálie vycestoval, opětovně požádal v Rakousku a navíc tam uváděl nepravdivé datum narození) a na nedodržování režimu žadatele o mezinárodní ochranu žalobcem. Z napadeného rozhodnutí jako celku je zřejmé, že žalovaná měla za prokázané postavení žalobce jako žadatele o mezinárodní ochranu v Itálii, nikoli azylanta. Jak již bylo uvedeno výše, tento stav odpovídá i obsahu spisového materiálu. Závěry žalované lze podpořit odkazem na ustanovení čl. 7 odst. 1 věty první směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, podle něž *„se žadatelé mohou volně pohybovat na území hostitelského členského státu nebo na území, které jim tento členský stát vymezí“* (zvýrazněno zdejším soudem). Nadto je evropský azylový systém obecně – a dublinský systém zvláště – založen na požadavku, aby byla určena příslušnost toliko jednoho členského státu k posouzení azylové žádosti. Tento přístup je navržen, aby bránil nežádoucímu jevu nazývanému též „asylum shopping“, jenž *„popisuje situaci žadatele o azyl, který se po vstupu na území členského státu, jenž je odpovědný za posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přesto rozhodne podat tuto žádost v jiném členském státě, neboť v tomto státě má větší šanci na úspěch z důvodu, že se mu podmínky pro přijímání zdají výhodnější.“* (ze stanoviska generálního advokáta Yvese Bota ve věci C-604/12). Na podkladě těchto argumentů lze uzavřít, že oprávněnost pobytu žalobce bylo možno dovozovat toliko ve vztahu k území (prvního) státu, kde požádal o mezinárodní ochranu.

Soud dále shledal, že z absence italské odpovědi nelze hned dovozovat, že Itálie bude klást překážky řádnému průběhu předání žalobce, když je přímo dle znění čl. 18 odst. 1 písm. b) a čl. 25 nařízení Dublin III povinna žalobce přijmout. Žalovaná k tomu uvedla, že *„v současné chvíli se správní orgán na základě znění nařízení EU č. 604/2013 důvodně domnívá, že Italská republika je povinna účastníka řízení převzít“* (str. 6 napadeného rozhodnutí). Je zřejmé, že nařízení Dublin III počítalo s možností, že dožádaný členský stát neodpoví, avšak neupravilo, že by se na tomto základě měl takový stát z povinnosti cizince přijmout vyvázat. V souladu se zásadou důvěry mezi členskými státy je tedy třeba předpokládat řádnou spolupráci italské strany při přijetí žalobce zpět na italské území.

Žalobce navíc neuvedl žádné konkrétní skutečnosti a důkazy, jimiž by plnění povinností Itálií hodlal zpochybnit.

Postup žalované, která prodloužila žalobcovo zajištění za účelem předání do Itálie, byl tudíž v souladu se zákonem i učiněnými skutkovými zjištěními. Stav věci byl žalovanou náležitě zjištěn a promítl se do napadeného rozhodnutí.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s.ř.s.“*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měla nárok na jejich náhradu žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Žalovaná však žádnou náhradu nákladů řízení neuplatňovala, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 8. února 2018

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: K.